

3) Ha az 1. kérdésre igenlő a válasz, a rendelet értelmében a légifuvarozó a járatörlesztések elkerülése érdekében minden ésszerű intézkedést megtett-e, ha megállapítható, hogy nem állt rendelkezésre szabad repülőgép azon járat számára, amelyet a terv szerint annak a repülőgépnek kellett volna lebonyolítania, amelyet műszaki problémák miatt kivontak a forgalomból?

4) Ha az 1. kérdésre igenlő a válasz, jelentősége van-e annak, hogy a légifuvarozó által hivatkozott műszaki problémákra vonatkozó dokumentáció kizárólag magától a légifuvarozótól származik?

(¹) HL L 46., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 7. fejezet, 8. kötet, 10. o.

2006. szeptember 25-én benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Holland Köztársaság

(C-398/06. sz. ügy)

(2006/C 294/53)

Az eljárás nyelve: holland

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: M. Condou-Durande és R. Troosters meghatalmazottak)

Alperes: Holland Köztársaság

Kereseti kérelmek

– A Bíróság állapítsa meg, hogy a Holland Királyság – mivel hatályban tartott olyan nemzeti rendelkezéseket, amelyek értelmében a gazdaságilag aktívnak nem minősülő és nyugdíjas EU/EGK államok állampolgárainak a tartózkodási engedély megszerzéséhez igazolniuk kell, hogy tartósan rendelkeznek a megélhetéshez szükséges fedezettel, nem teljesítette a tartózkodási jogról szóló, 1990. június 28-i 90/364/EGK tanácsi irányelvből (¹), a kereső tevékenységük folytatásával felhagyó munkavállalók és önálló vállalkozók tartózkodási jogáról szóló, 1990. június 28-i 90/365/EGK tanácsi irányelvből (²), és a tagállami munkavállalók és családtagjaik Közösségen belüli mozgására és tartózkodására vonatkozó korlátozások eltörléséről szóló, 1968. október 15-i 68/360/EGK tanácsi irányelvből (³) eredő kötelezettségeit.

– kötelezze a Holland Királyságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A Hollandiában előírt azon követelmény, amely szerint elégséges megélhetési fedezet legalább egy évig biztosított meglétét kell igazolni a tartózkodási engedély megszerzéséhez, ellentétes a közösségi joggal.

(¹) HL L 180., 26. o.; magyar nyelvű különkiadás 20. fejezet, 1. kötet, 3. o.

(²) HL L 180., 28. o.; magyar nyelvű különkiadás 20. fejezet, 1. kötet, 5. o.

(³) HL L 257., 13. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 27. o.

Az Elsőfokú Bíróság (második tanács) T-49/04. sz., Faraj Hassan kontra az Európai Unió Tanácsa és az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2006. július 12-én hozott ítélete ellen Faraj Hassan által 2006. szeptember 25-én benyújtott fellebbezés

(C-399/06. P. sz. ügy)

(2006/C 294/54)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Fellebbező: Faraj Hassan (képviselők: E. Grieves barrister és H. Miller solicitor)

A többi fél az eljárásban: az Európai Unió Tanácsa és az Európai Közösségek Bizottsága

A fellebbező kérelmei

A fellebbező azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- 1) helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróság ítéletét;
- 2) semmisítse meg a 2003. november 20-i 2049/2003/EK bizottsági rendelettel (¹) módosított, 2002. május 27-i 881/2002/EK tanácsi rendeletet (²), és/vagy a 2003. november 20-i 2049/2003/EK bizottsági rendeletet teljes egészében, és/vagy a fellebbezővel szembeni intézkedései vonatkozásában; és
- 3) vagylagosan nyilvánítsa a fent említett rendeletet alkalmazhatatlannak a fellebbező vonatkozásában; és
- 4) tegye meg a további, általa megfelelőnek tartott lépéseket; valamint

- 5) kötelezze a Tanácsot a fellebbezőnek a jelen eljárás során felmerült költségei viselésére;
- 6) kötelezze a Tanácsot kártérítés fizetésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbező fenntartja, hogy a Tanács és a Bizottság kötelesek tiszteletben tartani az emberi jogokról szóló európai egyezmény (az Egyezmény) által védett jogokat, és nem szüntethetik meg e kötelezettséget, hacsak e megszüntetés következtében nem biztosított „legalább egyenértékű védelem”.

Fenntartja továbbá, hogy az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsának (ENBT) tevékenysége révén biztosított védelem nem egyenértékű azzal, amit az Egyezmény nyújt.

A fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor:

- i) nem állapította meg közvetlenül, hogy az ENBT az Egyezménnyel, különösen az Egyezmény 6., 8. és 13. cikkével, valamint első jegyzőkönyvének 1. cikkével *egyenértékű védelmet* biztosított-e; és
- ii) az ENBT tevékenységét közvetve *a ius cogens* elve alapján, és nem az Egyezmény 6., 8. és 13. cikke, valamint az első jegyzőkönyvének 1. cikke által biztosított védelem alapján és arra hivatkozással vizsgálta.

Továbbá azt állítja a fellebbező, hogy az Elsőfokú Bíróság tévedett, amikor azt állapította meg, hogy a tulajdon használatára vonatkozó korlátozás a tulajdonhoz való jog lényegét tekintve nem releváns.

(¹) Az Oszáma bin Ládennel, az Al-Qaida hálózattal és a Tálibánnal összeköttetésben álló egyes személyekkel és szervezetekkel szemben meghatározott szigorító intézkedések bevezetéséről, valamint a 467/2001/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló 881/2002/EK tanácsi rendelet huszonötödik alkalommal történő módosításáról szóló, 2003. november 20-i 2049/2003/EK bizottsági rendelet (HL L 303., 20.o.; magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 2. kötet, 219. o.)

(²) Az Oszáma bin Ládennel, az Al-Qaida hálózattal és a Tálibánnal összeköttetésben álló egyes személyekkel és szervezetekkel szemben meghatározott szigorító intézkedések bevezetéséről, valamint az egyes termékek és szolgáltatások Afganisztánba történő kivitelének tilalmáról, a repülési tilalom megerősítéséről és az afganisztáni Tálibánt illető pénzeszközök és egyéb pénzügyi források befagyasztásáról szóló, 467/2001/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2002. május 27-i 881/2002/EK tanácsi rendelet (HL L 139., 9. o.; magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 1. kötet, 294. o.)

2006. szeptember 26-án benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Németországi Szövetségi Köztársaság

(C-401/06. sz. ügy)

(2006/C 294/55)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselő: D. Triantafyllou meghatalmazott)

Alperes: Németországi Szövetségi Köztársaság

Kereseti kérelmek

- a Bíróság állapítsa meg, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság – mivel a hagyatéki gondnok tevékenységét illetően a teljesítés helyét nem az 1977. május 17-i 77/388/EKG hatodik HÉA-irányelv (¹) 9. cikke (2) bekezdésének e) pontja alapján határozza meg, ha a szolgáltatást a Közösségen kívül letelepedett személyeknek, vagy a Közösségen belül, de a szolgáltató országán kívül letelepedett adóalanyoknak nyújtják – nem teljesítette a hatodik HÉA-irányelv 9. cikke (2) bekezdésének e) pontjából eredő kötelezettségeit.
- kötelezze a Németországi Szövetségi Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A hatodik HÉA-irányelv 9. cikke (2) bekezdése e) pontjának harmadik franciabekezdése szerint az olyan szolgáltatások esetében, amelyeket a Közösségen kívül letelepedett személyeknek, vagy a Közösségen belül, de a szolgáltató országán kívül letelepedett adóalanyoknak nyújtják, a teljesítés helyének az a hely minősül, ahol a címzett gazdasági tevékenységének székhelye vagy állandó telephelye található, vagy ezek hiányában, ahol a lakóhelye vagy szokásos tartózkodási helye van. E szolgáltatások a tanácsadói, mérnöki, tanácsadó irodai, ügyvédi, számviteli szolgáltatások és egyéb hasonló szolgáltatások. A jelen irányelvi rendelkezés olyan kollíziós szabály, amely meghatározza a szolgáltatások adóztatásának helyét, és körülhatárolja a tagállamok hatáskörét.

A német jogszabályok és az azokon alapuló adóhatósági eljárási gyakorlat szerint a hagyatéki gondnok szolgáltatásának teljesítési helye az a hely, ahonnan a vállalkozó a szolgáltatást nyújtja. E szolgáltatások esetében tehát a teljesítési helyet nem az irányelv 9. cikke (2) bekezdésének e) pontja alapján kell meghatározni, ha azokat a Közösségen kívül letelepedett személyeknek, vagy a Közösségen belül, de a szolgáltató országán kívül letelepedett adóalanyoknak nyújtják.